

Cel neprihănit va trăi prin credință

Duminică, 28 mai 2006

Gili Cârstea

Formula dragă tuturor creștinilor, preluată de Pavel în Romani 1:7, “Cel neprihănit va trăi prin credință,” se dovedește a fi cea mai neînțeleasă afirmație despre credință, deși ea este piatra unghiulară a oricărei formulări teologice despre îndreptățire. Adventiști, baptiști, pentecostali, luterani, ortodocși și mai recent chiar catolici, toți o citează vehement și o recunosc drept drapel al credinței lor. Ea pare să vorbească despre un “cel” generic, un oarecare ce trebuie să trăiască prin credință. Au trecut două mii de ani, iar timpul și experiența demonstrează că făgăduința nu s-a împlinit deocamdată decât cu un anumit “Cel,” singurul neprihănit care a trăit prin credință.

Despre El vorbesc apostolii așa: “Voi v-ați lepădat de Cel Sfânt și Neprihănit, și ați cerut să vi se dăruiască un ucigaș” (Fapte 3:14). “Hristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu” (1 Petru 3:18). “Copilașilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuți. Dar dacă cineva a păcătuțit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit” (1 Ioan 2:1).

Hristos este “Cel” neprihănit, iar El a demonstrat magistral că neprihăniții trăiesc prin credință. Nici Hristos, nici Scriptura și nici apostolii nu au sugerat vreodată că “cel nelegiuit va trăi prin credință.” Pavel a spus-o lămurit: “Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună. Deci, cei ce sunt pământești, nu pot să placă lui Dumnezeu” (Rom 8:7-8). Apoi trage concluzia finală, imposibil de mistificat: “Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește într-adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui. Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții, din pricina păcatului; dar duhul vostru este viu, din pricina neprihănirii. Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi” (9-11).

În acest ultim pasaj există o serie de “dacă” pe care i-am și subliniat cu italice. Greu de evitat implicațiile, nu? “Dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește într-adevăr în voi.”

În Cel neprihănit, Hristos, Duhul lui Dumnezeu locuia “într-adevăr,” ceea ce făcea din El un templu al lui Dumnezeu, o locuință a divinității într-un membru al familiei omenești căzute, al doilea Adam, Fratele nostru mai mare. Doar așa poate cineva să trăiască prin credință, și pe această Cale nouă și vie ne cheamă Hristos să-L urmăm.

Vorbea umbra despre așa ceva?

Chivotul legământului era o incintă în care se aflau tablele legii, un vas cu mană și toiagul de migdal al lui Aron, iar deasupra trona Șekina, prezența vizibilă a divinității. Chivotul era construit din lemn de salcâm – un material de calitate inferioară – acoperit cu aur. În ce fel îl reprezentau toate acestea pe Hristos?

În Hristos erau unite două naturi. Sămânța lui David era salcâmul de proastă calitate, iar natura divină era placajul cu aur, care dădea strălucire și valoare lemnului ordinar. În acest cadru își așezase tronul Duhul lui Dumnezeu, “umblând” printre noi plin de har și de adevăr, ca noi să putem admira slava Sa, caracterul Său.

În El se aflau tablele legii, care erau o transcriere a caracterului lui Dumnezeu, iar Cel neprihănit era neprihănit deoarece în mintea și inima Sa erau “scrise” poruncile lui Dumnezeu, legea. El era împlinirea fidelă a noului legământ.

Vasul cu mană reprezenta pâinea divină, hrana cerului, “orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.” În acest context afirma Hristos că El este pâinea vieții. Duhul Sfânt locuind în El era o extensie a vieții divine în omenire, un pod peste prăpastia păcatului și morții către viața veșnică a lumii cerești. Pâinea vieții stătea frântă la dispoziția omenirii muribunde, gata să hrănească pe cei ce doreau credința lui Isus. Acceptând să devină o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul, orice om intra în posesia hranei cerești. Pâinea îngerilor devenea și pâinea oamenilor, căci devenind părtași de natură divină ei intrau în rețeaua divină, conectați la izvorul vieții și hrănindu-se cu noile elemente cerești.

Toiagul lui Aron reprezenta maniera de alegere și de conducere a lui Dumnezeu. Vă amintiți, revolta lui Core, Datan și Abiram fusese declanșată de oamenii “cu nume” din Israel, nesiguri că Moise și Aron reprezintă interesele cerului. Ei nu puteau suporta ideea că Moise și Aron sunt profeții Domnului Cel Atotputernic, deși Israel mergea din eșec în eșec, iar națiunea era decimată de vrăjmași, învârtindu-se în jurul aceluși munte. Dar nici nu au dorit să vină la sanctuar să afle voia lui Dumnezeu descoperită direct. Dacă ei acceptau chemarea lui Moise, testul toiagelor s-ar fi desfășurat în liniște și pace, fiecare ar fi aflat direct de la Dumnezeu cine este alesul Domnului și s-ar fi evitat acea imensă vărsare de sânge. Dar ei au ales revolta deschisă și alungarea slujitorilor lui Dumnezeu.

În Hristos a înflorit toiagul de migdal de zeci de ori, dar mai marii națiunii au ales din nou calea lui Core, Datan și Abiram. Au fost martori oculari cum un lăstar dintr-un pământ uscat se ridică, înfloreste și dă roade pe care nimeni până atunci nu le văzuse, și totuși nu au dorit să vină în fața lui Dumnezeu pentru testul toiagelor.

De atunci, biserica lui Hristos a ratat iar și iar testul toiagelor, ori de câte ori Dumnezeu a trimis pe slujitorii Săi aleși cu o solie de adevăr prezent pentru poporul Său. În

1888 noi am ratat din nou testul toiegelor, deși Dumnezeu ne-a dat cele mai serioase argumente că solii Săi au “acreditare divină.” Biserica și astăzi continuă să-i disprețuiască, în ciuda sutelor de paragrafe în care cel mai autorizat martor ocular susține acreditarea lor.

Hristos, Cel neprihănit, a trăit prin credință. Și a fost neprihănit deoarece El a acceptat planul lui Dumnezeu, devenind astfel Chivotul. Aceasta este singura cale de a deveni neprihănit. Toți cei ce vor avea credința lui Isus vor fi făcuți o locuință a lui Dumnezeu, conectați la sursa vieții prin Duhul Sfânt, părtași de natură divină și împreună moștenitori cu Hristos. Atunci se vor împlini cuvintele profetice: „Întoarceți-vă, copii răzvrățiți, zice Domnul; căci Eu Sunt Stăpânul vostru, Eu vă voi lua, pe unul dintr-o cetate, pe doi dintr-o familie, și vă voi aduce înapoi în Sion. Vă voi da păstori după inima Mea, și vă vor paște cu pricepere și cu înțelepciune. Când vă veți înmulți și veți crește în țară, în zilele acelea, zice Domnul, nu se va mai vorbi de chivotul legământului Domnului, și nu-i va mai veni nimănui în gând, nu-și vor mai aduce aminte de el, nu-i vor mai simți lipsa, și nici nu vor mai face altul” (Ier 3:14-16).

Acesta este sensul expresiei “Cel neprihănit va trăi prin credință.”